

Az Igazság Evangéliuma

Az Igazság Evangéliuma öröme szolgál mindazoknak, akik megkapták az igazság Atyjától az ő ismeretének ajándékát a Logosz ereje által, aki a Teljességből (Pleroma) származik, és aki benne van a gondolatban és az Atya tudatában; ő az, akit „Szabadítóknak” hívnak, hiszen ez a neve annak a munkának, melyet el kell végeznie azok megváltása érdekében, akik nem ismerik az Atyát. Mivel az evangélium neve a remény megtestesülése, ugyanis azok fedezik fel, akik keresik őt, így a Mindenség is kereste őt, akitől minden lett. Értsétek meg, a Mindenség, mely határtalan, őbenne van, az elképzelhetetlen egyben, aki jobb minden gondolatnál.

Az Atyával való nem törődés borzalmat és félelmet hozott. És a borzalom olyan sűrűvé vált, mint a köd, hogy senki sem tudott látni. Emiatt a félelem megerősödött. Ám hiábavalóan dolgozott anyagi lényegén, mivel nem ismerte az igazságot. Szokásos formáját öltötte, miközben előkészült, erejében és szépségében, az igazsággal egyenértékben. Ez akkor nem volt lealacsonyító számára, a mérhetetlen, elképzelhetetlen egynek. Mivel, mint semmik léteztek, ez a borzalom és ez a feledékenység és a hamisságnak ez a formája; ugyanakkor a létrehozott igazság változhatatlan, háborgathatatlan és tökéletes szépség.

Ezért ne vegyétek a tévedést túlságosan szigorúan. Így, mivel nincs gyökere, a ködben volt, az Atyát illetően, elfoglalva előkészületi munkákkal, és feledékenységgel, és félelmeikkel abból a célból, hogy ezáltal elcsábítsa azokat, akik középen vannak és fogságba vesse őket. A tévedés feledékenysége nem nyilvánított ki. Nem vált fénné az Atya mellett. A feledékenység nem létezik az Atyával, habár miatta létezik. Ami benne létezik, az a tudás, mely kinyilvánított, hogy a feledékenység elpusztuljon és hogy megismerhessék az Atyát. Mivel a feledékenység azért létezik, mert nem ismerték meg az Atyát, ha megismernék az Atyát, attól a pillanattól a feledékenység megszűnne.

Ez az ő evangéliuma, akit keresnek, melyet a tökéletesnek nyilvánított ki az Atya kegyelme által, mint rejtett misztériumot, Jézus, a Krisztus. Ő általa ő megvilágosította azokat, akik sötétségben voltak a feledékenység miatt. Ő megvilágította őket és utat adott nekik. Emiatt a tévedés megharagudott rá, és üldözni kezdte. (Jézus) kifárasztotta (a tévedést) ezért (az) erőtlenné tette (őt). Keresztre szögezték. Az Atya tudásának gyümölcsévé vált. Ő azonban nem pusztította el őket, mert ettek belőle. Inkább megörvendeztette azokat, akik ettek belőle, e felfedezése miatt.

És ami őt illeti, megtalálta őket önmagában és ők megtalálták őt önmagukban, a határtalan, elképzelhetetlen egyet, mely a tökéletes Atya, aki a Mindenséget alkotta, akiben minden benne van, és akiben hiányt szenved a Mindenség, hiszen visszafogta önmagát az ő tökéletességükben, melyet nem adott meg a teljesség számára. Az Atya nem volt féltékeny. Miféle féltékenység van valójában öközte és a tagjai között? Még ha az Eón megkapta volna is az ő tökéletességüket, nem lettek volna képesek megközelíteni az Atya tökéletességét, mivel megtartotta a tökéletességüket magának, úgy adván nekik, mint a hozzá visszatéréshez vezető utat, és mint tudást, egyediséget a tökéletességben. Ő az egyetlen, aki a Mindenséget elrendezte és akiben a Mindenség létezik és akiből a Mindenség hiányt szenved. Mint az, akinek a néhányak közül nincs tudása, arra vágyott, hogy ismerjék őt és szeressék őt. Ezért, mi az, amiben a Mindenség hiányt szenved, ha nem az Atya ismerete?

Vezetővé vált, csendes és szabad volt. Egy iskola közepére jött és mondta a Szót, mint egy tanító. Azok, akik a saját becslésük szerint bölcssek voltak, teszteknak tették ki. Ő azonban megfosztotta őket hitelüktől, kiderült, üresfejűek. Gyűlöltek őt, mert valóban nem voltak bölcs emberek. Aztán kigyerekek is jöttek, azok, akik birtokolták az Atya tudását. Amikor megerősödtek, megtanították nekik az Atya arcának megjelenéseit. Eljöttek, hogy megismerjék és megismertették velük. Dicsőítették őket és dicsőséget adtak. Szívükben az Élet élő könyve testesült meg, a könyv, amelyet az Atya gondolatában és tudatában írtak, a Mindenség létrehozása előtről, mely az ő felfoghatatlan részében van.

Ez az a könyv, melyet senkinek sem állt lehetőségében elvenni, hiszen az ő számára volt megőrizve, aki elveszi és elpusztíttatik. Senki sem képes megtestesülni azok közül, akik hisznek a megváltásban, amíg nem jelent meg ez a könyv. Ezért, a könyörületes és hűséges Jézus türelmes volt az ő szenvedésében, amíg el nem vette a könyvet, mivel tudta, hogy az ő halála életet jelent sokaknak. Pontosan ugyanez a helyzet egy végrendelettel, melyet még nem bontottak fel, a ház elhunyt urának vagyonáról, elrejtették (a végrendeletet), ugyanígy van a Mindenséggel kapcsolatban is, szintén el volt rejtve, amíg a Mindenség Atyja láthatatlan volt és kivételes önmagában, aki minden tér forrása. Emiatt jelent meg Jézus. Elvette a könyvet, ami az övé. Keresztre szögezték. Hozzá rögzítette az Atya akarátát a keresztre.

Óh, milyen nagyszerű tanítás! Ő megalázta önmagát, egészen a halálig, habár az örök életbe öltözött. Megfosztotta önmagát ezektől a romlandó rongyoktól, felöltöztette önmagát a megvesztegethetlenséggel, melyet senki sem vehet el tőle. A félelmek üres birodalmába belépve elhaladt azok előtt, akiket a feledékenység lecsupaszított, birtokolván a tudást és a tökéletességet, kinyilvánítván azokat a dolgokat melyek az Atya szívében vannak, azért, hogy azok bölcsességévé váljon, akik megkapták az útmutatást. Ám azokat, akiket tanítani fognak, az élőket, akinek neve fel van írva az élet könyvében, maguk számára tanulván, hogy megkapják az útmutatást az Atyától, újra öfelé forduljanak.

Mivel a Mindenség tökéletessége az Atyában van, ezért szükségszerű, hogy a Mindenség elmerüljön benne. Ezért, ha valakinek tudása van, akkor megkapja, ami hozzá tartozik, és magához vonja. Az, aki tudatlan, fogyatékkal él, és ez súlyos fogyatékoság, hiszen hiányában van annak, ami tökéletessé teszi. Mivel a Mindenség tökéletessége az Atyában van, szükségszerű, hogy a Mindenség elmerüljön benne és mindenki, aki megkap dolgokat, az övéből kap. Először nyilvántartásba veszi dolgait, előkészítvén őket arra, hogy odaadják azoknak, akik tőle származnak.

Azok neve, akiket legelőször ismert meg, a legutoljára lettek meghívva, így az, akinek tudása van, az az, akinek az Atya kimondta a nevét. Ami pedig azt illeti, akinek nevét nem mondták ki, tudatlan. Nos, hogyan fogja valaki meghallani, hogy kiejtették a nevét? Az, aki megmarad tudatlannak, amíg a vég be nem következik, a feledékenység teremtménye és vele együtt pusztul el. Ha nem így lenne, miért ne lenne ezeknek a nyomorultaknak neve, miért ne lenne hangjuk? Ezért, ha valakinek tudása van, felülről származik. Ha hívják, meghallja, válaszol, és arrafelé fordul, aki hívta őt, és felemelkedik hozzá, és tudja, ő az, aki hívta. Mivel tudása van, teljesíti az ő akaratát, aki hívta. Vágyik arra, hogy kedvére tegyen és nyugalmat találjon. Egy bizonyos nevet kap. Ő, aki ekképpen tudást kap, tudja honnan jött és hová tart. Oly módon tudja ezt, mint az az ember, aki megrészegült, és elfordult ittasságától és megérkezett önmagához, újraépítette, ami az övé.

Sokakat elfordított az eltévelyedéstől. Előttük ment a saját helyeikre, melyekről eltávoztak, amikor megtévedtek, az ő mélységei miatt, aki körülvesz minden helyet, miközben nem létezik semmi, ami őt körülvenné. Nagyszerű csoda volt, hogy ők az Atyában voltak, anélkül, hogy ismerték volna és ott tudták hagyni saját dolgaikat, mivel nem voltak képesek tartalmazni őt és megismerni őt, akiben voltak, hiszen valójában az ő kívánsága még nem született meg. Mivel kinyilvánította ezt, mint tudást, amellyel valamennyi emanációja egyetértett, nevezetesen, az élet könyvének ismeretével, melyet kinyilvánított az Eónoknak, végül leveleiben, megmutatván nekik, nem csupán magánhangzókról és mássalhangzókról van szó, hogy az ember elolvashassa őket, és gondolhasson valami jelentés nélküli dologra; éppen ellenkezőleg, ezek a levelek az igazságot hordozzák. Akkor nyilvánították ki őket, amikor ismertekké váltak. Minden egyes levél egy tökéletes igazság, mintegy tökéletes könyv, mivel ezeket a leveleket az egység keze írta, hiszen az Atya írta őket az Eónok számára, tehát aki megismeri az ő leveleinek jelentését, megismerheti magát az Atyát.

Miközben az ő bölcsessége összekapcsolódik a Logossal (Igével), tanítása pedig kifejezi azt, a tudása kinyilatkoztatati. A Megtiszteltetése: korona. Hiszen boldogsága összhangban van vele, dicsősége felmagasztalja. Kinyilatkoztatja az ő képét. Elnyeri az ő nyugalomát. Szeretete testi formát ölt körülötte. Bizalma körbefolyja. Így az Atya igéje behatol Mindenekbe, a szívének gyümölcse lesz és kinyilvánítja az ő kívánságát. Támogatja a Mindeneket. Kiválasztja és felveszi a Mindenek alakját, megtisztítja azt, és visszatérésre készíti az Atyához és az Anyához, a végtelen édesség Jézusa. Az Atya feltárja szívét, mivel a szíve a Szent Szellem. Kinyilvánítja rejtett önmagát, mely a fia, így az Atya könyörületessége által az Eónok megismerhetik őt, befejezhetik fársztó kutatásukat az Atya után, és megpihenhetnek őbenne, tudván, hogy ez a nyugalom. Miután kitöltötte, ami tökéletlen volt, letette az alakját. Az alakja a világ, melyet szolgált. Mivel irigység és viszály van, ezért tökéletlenség van, ám ahol egység, ott tökéletesség. Mivel pedig ez a tökéletlenség azért jött létre, mert nem ismerték az Atyát, amikor tehát megismerik az Atyát, a tökéletlenség, attól a pillanattól kezdve, meg fog szűnni. Miként az ember tudatlansága eltűnik, ha ismereteket gyűjt, és miként a sötétség eltűnik, amikor megjelenik a fény, így a tökéletlenséget megszünteti a tökéletesség. Természetesen, attól a pillanattól kezdve, testi forma nem jön létre többé, hanem megszűnve beleolvad az egységbe. Mostanra munkásságuk szétszóródva hever. Idővel az egységesség betölti az üres helyeket. Ez azt jelenti, az egyesüléskor mindenki megéri önmagát. Eszerint megtisztítja önmagát a tudás által, a széttartás helyett az egység felé fordul, elpusztítva az anyagot önmagában, mint a tűz a sötétséget a fénye által, a halált az élet.

Természetesen, ha ezek a dolgok megtörténnének mindannyiunkkal, hasznos lenne számunkra, ha elgondolkoznánk a Mindenekről, azért, hogy a ház boldoggá és csendessé váljon az egységért. Miként azok az emberek, akik elköltöznek szomszédságukból, ha van néhány rossz edényük szerte, általában összetörik őket. Mindazonáltal nem éri veszteség a házigazdát, hanem örvendezik, hiszen ezzel a hellyel ellentétben, ahol hiányosak az edények van olyan, ahol teljességgel tökéletesek. Mivel ez az ítélet, mely fentről jön, és amely minden egyes embert érint, a kirántott kétélű kard elvágja ezt az oldalt és azt. Amikor ez megvalósul, úgy gondolom, az Ige, aki ott van azok szívében, akik kinyilvánították – nem pusztán egy hang volt, hanem testté

vált – hatalmas zavar támadt az edények között, néhányat kiürítettek, másokat megtöltöttek: némelyikről gondoskodtak, másokat eltávolítottak; néhányat megtisztítottak, másokat összetörtek. Minden hely megrázkódott és zavar támadt mivel sem lélekjelenlétük, sem stabilitásuk nem volt. Eltévelyedés támadt, nem tudván mit kellene tenni. Baj támadt; panaszkodás; önmagába zárkózás, nem-tudás. Amikor a tudás, mely megsemmisítője, teljes kisugárzásával közeledett, az eltévelyedés kiürült, mivel semmi sem maradt benne. Megjelent az igazság; minden megnyilvánulása felismerte. Köszöntötték az Atyát tökéletes hatalmukkal, mely egyesíti őket az Atyával. Mindegyikük szereti az igazságot, mert az igazság az Atya szája. A nyelve a Szent Szellem, aki egyesíti őt az igazsággal, összekapcsolván őt az Atya szájával, a nyelve által, abban az időben, amikor megkapja a Szent Szellemet.

Ez az Atya megtestesülése és kinyilatkoztatása az Eónjainak. Kinyilatkoztatta rejtett önmagát és megmagyarázta. Annak, aki van, ki az, aki létezik, ha nem az Atya önmaga? Minden tér az ő megnyilvánulása. Tisztában vannak vele, hogy tőle származnak, mint gyerekek a tökéletes férfitől. Tudják, soha nem öltöttek volna alakot, soha nem kaptak volna nevet, mindezeket a dolgokat az Atya alkotta. Ha ők abban az időben az ő tudása révén alakot öltenek, habár teljes mértékben őbenne vannak, nem ismernék őt. Az Atya azonban tökéletes. Minden őbenne lévő teret ismer. Ha úgy tetszik neki, kinyilatkoztat bárkinek, akinek az a vágya, hogy alakot kapjon tőle, és nevet kapjon tőle; és akkor nevet ad neki, és létezését ad számára. Azok, akik még nem léteznek, tudatlanok vele szemben, aki megalkotta őket. Nem mondom ezért azt, hogy akik még nem léteznek, semmik lennének. Ám ők őbenne vannak, kiknek vágya, hogy létrejöjjenek, amikor örvendezik, hasonlatosan az eseményhez, mely megtörténik. Egyrésztől tudja, mielőtt bármi is kinyilatkoztatásra kerül, mit fog létrehozni. Másrésztől, a gyümölcs, melyet még nem nyilatkoztattak ki, nem tud semmit, és ő is semmi. Csak pusztá tér mindegyikük, a maguk részéről, az Atyában, ahonnan a létezésbe jutnak, aki, a maga részéről, megalapította ezt számukra a nemlétezésből. [...] ő aki egyáltalán nem létezik, soha nem fog létezni.

Mi az tehát, amit elvár tőlük, hogy gondoljanak? „Olyan vagyok, mint az éjszaka árnyéka és fantomja.” Amikor eljön a reggel, mindenki tudni fogja, a félelem, amit megtapasztalt, lényegében semmi. Hiszen, tudatlanok voltak az Atyával szemben, ő az egyetlen, akit nem láttak. Mivel félelem volt és zavar és bizalmatlanság és tévovázás és megosztottság, számos, általa kigondolt szemfényvesztés, az előbb említettek is, valamint a pusztá tudatlanság – mintha mélyen aludnának, és rémálmok áldozataiként találnák önmagukat. Vagy létezik olyan hely, ahová elszökhetnek vagy erejük fogytán, olyan állapotba kerülnek, hogy meghatározatlan dolgokra kényszerülnek. Vagy részt vesznek ütlegelekben, vagy ők maguk szenvednek horzsolásokat. Vagy alázuhanak magas helyekről, vagy átrepülnek az égen, habár egyáltalán nincs szárnyuk. Más időkben, úgy tűnik, mintha bizonyos emberek megpróbálták volna megölni őket, habár senki sem üldözte őket; vagy ők maguk gyilkolták meg a mellettük lévőket, mivel bemocskolódtak az ő vérük által. Addig a pillanatig, amíg azok, akik mindezeket a dolgokon végig nem mentek – úgy vélem, ők, akik megtapasztalták mindezeket a zavarosságokat – felébrednek, semmit sem látnak, mivel az álmok semmit sem jelentettek. Így hát azok, akik eldobják maguktól a tudatlanságokat, mint a birkák teszik, nem kapnak bizonyosságot semmiről, sem a tulajdonságairól, sem a valóságról, azonban lemondanak róluk, mint az éjjeli álom, és meggyőződnek róla, az Atya tudása jelenti a hajnalt. Így lesz az, hogy mindegyikük cselekszik, mintha aludtak volna, amíg nem törődött velük, amikor azonban eljött a megértés, mintha felébredtek volna. És boldog az az ember, aki magára talál és felébred. Valójában áldott az, aki felnyitja a vaknak a szemét.

És a Szellem eljött hozzá nagy sietve és felemelte őt. Kezét nyújtván annak, aki hason fekszik a földön, határozottan lábra állítván őt, mivel még nem kelt fel. Odaadta neki az Atya tudásának jelentését és fiának kinyilatkoztatását. Amikor pedig látták és hallották ezt megengedte nekik, hogy megízleljék, megszagolják és megragadják szeretett fiát.

Megjelent és megismertette velük az Atyát, a határtalan egyet. Serkentette őket azzal, ami az értelemben van, miközben az ő akaratát hajtotta végre. Sokan megkapták a fényt és felé fordultak. Az anyagi ember azonban idegen volt számára és nem észlelték megjelenését és nem ismerték fel őt. Mivel a test képmásában jött el, és semmi sem akadályozta útján, hiszen romolhatatlan és korlátozhatatlan volt. Továbbá, miközben új dolgokat mondott, beszélt arról, mi van az Atya szívében, kinyilvánította a hibátlan szavakat. A fény szólt meg szájából, és a hangja életet teremtett. Gondolatot adott nekik és megértést és kegyelmet és megváltást és a határtalan Atyától származó erő Szellemét és édességet. Megszüntette a büntetést és korbácsolást, mert ezek voltak azok, melyek a kegyelem szükségében lévőket eltévelyítették tőle, tévedésben és láncokban – és ő hevesen elpusztította ezeket, és tudással látta el őket. Ő lett az út azok számára, akik eltévelyedtek, és a tudás azoknak, akik tudatlanok voltak, a felfedezés azoknak, kik kutattak, és a támasz azoknak kik megremegtek, a tisztítás azoknak, kik tisztátalanok lettek.

Ő a pásztor, aki hátrahagyta a kilencvenkilenc birkát, melyek nem bitangoltak el, és elment megkeresni azt az egyet, amely elveszett. Örvendezett, amikor megtalálta. Mivel a kilencvenkilenc a bal kéz száma, mely birtokolja. Abban a pillanatban azonban, amikor megtalálja az egyet, az egész szám átmegy a jobb kézbe. Így

tehát vele van, akinek hiányzik az egy, ez az egész jobb kéz, mely magához vonzza a hiányosságot, megszerzi a baloldaltól és átviszi a jobbra. Ezen a módon a szám százrá válik. Az a szám jelzi az Atyát.

Még Szombaton is dolgozott a birkáért, melyet az árokba zuhanva talált. Megmentette a birka életét, kihozta az árokból, azért, hogy teljes egészében megértésnek a Szombat lényegét, ti, akik birtokában vagytok a teljes megértésnek. Ez az a nap, melyhez nem illik a megváltás tétlenkedése, ezért beszélhettek erről a mennyei napról, melynek nincs éjjele, és a Nap nem nyugszik le, merthogy tökéletes. Mondjátok tehát szívetekben, ti vagytok ez a tökéletes nap, és tibennetek van a fény, mely soha nem időzik hiába.

Beszéjtek az igazságról azoknak, akik kutatják azt, és a tudásról, akik tévedésben élnek, és bünt követtek el. Állítsátok biztos lábra azokat, akik remegnek és nyújtásukat kezeteket a betegek felé. Lakassátok jól az éhezőket és nyugtassátok meg a bajbajutottakat. Fogadjátok be a szerető embereket. Rázzátok fel és ébresszék fel azokat, akik alszanak. Mivel ti vagytok az értelem, mely bátorít. Ha az erősek ezt az utat követik, még erősebbek lesznek. Irányítsátok figyelmetek önmagatokra. Ne foglalkoztatok más dolgokkal, nevezetesen: melyeket eltávolítottatok önmagatokból, melyeket elvetettetek. Ne térjete vissza hozzájuk, hogy elfogyasszátok őket. Ne legyetek molyevők. Ne legyetek féregevek, mivel már megszabadultatok tőlük. Ne legyetek a gonoszság helye, mivel már elpusztítottátok őt. Ne erősítsétek legutóbbi gátjaitokat, mert ez elítélendő. Mivel a törvény nélküli ember - semmi. Többet árt önmagának, mint a törvény. Ezért egyedül végzi munkáját, mivel törvény nélküli ember. Aki azonban - mert tiszteli a törvényt -, mások között munkálkodik. Teljesítsétek az Atya szándékát, mert belőle valók vagytok.

Az Atya szívélyes és a kívánsága jó. Ismeri azokat a dolgokat, melyek a tieitek, így megpihentethetitek magatokat köztük. Mivel a gyümölcsök alapján ismerik meg a dolgokat, melyek a tieitek, az Atya gyermekeit, és az ember megismeri az ő illatát, hogy ti az ő támogatásának kegyelméből származtok. Ezért az Atya szereti az ő illatát, és az megtestesíti önmagát minden helyen; és amikor anyaggal keveredik, odaadja illatát a fénynek, és leszállásra készíti nyugalmába, minden formájában és minden hangjában. Mivel nincs olyan orrcimpa, mely érezné az illatot, a Szellem az, mely véghezviszi az illat érzékelését és maga szívja be önmaga számára, és elmerül az Atya illatában. Ő az valójában, aki helyet ad ennek, és ő teszi ezt arra a helyre, ahonnan származik, az első illatban, mely hűvös. Ez a valami, a fizikai formában, emlékeztet a hideg vízre, mely [...] mióta a talajban van, mely nem kemény, melyről aki látja, így gondolkodik: „ez föld”. Azután újra lágy lesz. Ha a lélegzetet vesszük, általában meleg. A hűvös illat, ezek szerint, a megosztottságból fakad. Amiatt az ok miatt Isten eljött és elpusztította a megosztottságot, és elhozta a forró szeretet. Teljességét. Ezért a hideg nem térhet többé vissza, viszont a Tökéletes Gondolat egysége uralkodik.

Ezek tehát a Teljesség megtalálása Evangéliumának szavai azok számára, akik megváltásra várnak, mely a fentiekből ered. Amikor a reményük, amire vártak a várakozók – ők azok, akik hasonlatosak ahhoz a fényhez, mely nem vet árnyékot, akkor -, abban az időben úgy volt, elérkezik a Teljesség. Az anyag tökéletlensége azonban nem az Atya korlátozott volta miatt van, aki a tökéletlenség korában jött el. És így, senki sem mondhatja, hogy a romolhatatlan Egy ennek okáért fog eljönni. Az Atya mélysége azonban növekszik, és a hibás gondolat nincs ővele. Mindez az elbukás témája és a készenlét témája, hogy kiálljunk annak ismerete mellett, aki eljött hozzá, és aki visszafordult.

Ezért a visszafordulást „bűnbánatnak” nevezik. Ezen okból, romlatlanságot lélegeztek be. Követte őt, aki bűnös volt, azért, hogy nyugalmat találjon. A megbocsátás az, amely megmarad a fénynek a tökéletlenségben, a Teljesség szava. Mivel az orvos arra a helyre siet, ahol betegség van, mivel arra a tudásra vágnak, mellyel ő rendelkezik. A beteg ember tökéletlen állapotban van, de nem rejti el magát, mivel az orvos tevékenysége az, amiben hiányt szenved. Ebben az esetben a tökéletlenséget a Teljesség tölti ki, mely nem rendelkezik tökéletlenséggel, melyet kivetett magából azért, hogy eltölthesse azt, aki nem tökéletes, ezért elragadja őt a kegyelem ezután arról a helyről, mely tökéletlen és nem kegyelemmel teli. Emiatt sorvadás következik be azon a helyen, amelyik nem kegyelemmel teli, a helyen, ahol az ember túl kicsi, aki tökéletlen, fogva tartatik.

Teljességként nyilatkoztatta ki önmagát; azaz az igazság fényének megtalálását, mely órá süt, mivel ő változhatatlan. Ezért, akiknek nehézséget okoz Krisztusról beszélni a körükben, ezért ellenszolgáltatást kapnak, felkeni őket a kenőccsel. A kenőcs az Atya irgalma, aki kegyelmet gyakorol rajtuk. Ám azok, akiket megkent, azok, akik tökéletesek. Mivel a megtöltött edények azok, melyeket szokás szerint kenésre használnak. Amikor azonban felkenés véget ér, az edény általában kiürül, és tökéletlenségének oka a kenőcs elfogyása. Ezért lélegzetet is csak az ő általa birtokolt hatalom révén lehet venni. Azonban az, aki mentes a tökéletlenségtől – az az ember senkiben sem bízhat rajta kívül, és senki sem tölthet ki semmit. Ezért azonban ami tökéletlen, a tökéletes Atya által lesz újra eltöltve. Ő jó. Ismeri a palántáit, hiszen ő az, aki elültette őket a Paradicsomában. És az ő Paradicsoma az ő megnyugvásának helye.

Ez az Atya gondolataiban a tökéletesség, és ezek a szavak az ő tükröződései. Minden egyes szava az ő

kívánságának munkálkodása, az ő Igéjének kinyilvánításában. Mivel tudatának mélységében voltak, az Ige, volt az első, aki létrejött, okozta megjelenésüket, együtt az értelemmel, mely kivételes szavakat mond a csendes kegyelem révén. Úgy nevezték „gondolat”, mivel benne voltak, mielőtt elkezdtek megtestesülni. Ez történt azután, mivel ez volt az első, mely megszületett – abban a pillanatban az ő kívánságának öröme, aki óhajtotta őt, és az Atya kívánságára, aki nyugalomban volt, s őt meglelégedéssel töltötte el. Semmi sem történik nélküle, semmi sem következik be az Atya kívánsága nélkül. Az ő kívánsága azonban felfoghatatlan. A kívánsága a jele, ám senki sem ismerheti ezt, és senki számára sem lehetséges, hogy erre összpontosítson, annak okán, hogy birtokolhassa. Azonban amire vágyik, abban a pillanatban létrejön, mihelyt vágyik rá – még akkor is, ha annak látványa senki számára nem kellemes: akkor is Isten kívánsága. Mivel az Atya ismeri mindennek a kezdetét miként a végét is. Mikor pedig elérkezik a vég, az arcuknak szegezi a kérdést. A vég, mint látható, az ő felismerése, aki rejtett, aki pedig az Atya, akitől a kezdet ered, és akihez minden visszatér, aki tőle származik. Hiszen nevének dicsőségére és örömeire testesültek meg.

És az Atya nevében van a Fiú. Ő az, aki a kezdetben nevet adott neki, aki tőle származik – ő ugyanaz – és fiának nemzette őt. Neki adta a nevét, mely hozzá tartozott -, ő, az Atya, aki mindent birtokol, ami körülötte létezik. Ő birtokolja a nevet; ő neki van fia. Lehetséges számukra, hogy lássák őt. A név azonban láthatatlan, mivel önmaga egyik misztériuma a láthatatlannak, akinek szándéka eljutni a fülekhez, hogy teljességgel betöltse az Atya közbenjárásával. Továbbá, mivel az Atya lényegéből fakadóan neve kimondhatatlan, a fia által kerül az kinyilatkoztatásra. Így aztán, a név hatalmas.

Akkor ki lehet képes kimondani a nevét, ezt a hatalmas nevet, kivéve őt magát, akihez a név tartozik, és a név fiai, akikben az Atya neve megpihen, és akik önmaguk egymás után megpihennek az ő nevében, hiszen az Atyának nem volt kezdete. Ő az, aki egyedül nemzette ezt önmagának, mint egy nevet a kezdetben, mielőtt megalkotta az Eónokat, így hogy az Atya fölött áll a fejüknek, mint uralkodó – így ez a valódi név, melyet biztosít az ő eljárásága és az ő tökéletes hatalma. Mivel a név nem lexikonokból származik, sem pedig valamilyen általános névadás révén ered, így láthatatlan. Ő egyedül adott nevet önmagának, mivel ő egyedül látta ezt, s mivel ő volt egyedül képes önmaga megnevezésére. Mivel aki nem létezik, annak nincs neve. Milyen nevet adhatna valaki annak, aki nem is létezett? Mindamellett ő, aki létezik, valamint a neve is, és ő egyedül ismeri azt, és neki egyedül az Atya adott nevet. A Fiú ez a név. Ő – éppen ezért –, nem tartotta titokként rejtve, a fiú tehát megszületett. Ő maga adott nevet számára. A név, mivel az Atyától származik, pontosan az a név lehet csak, hogy az Atya Fia. Másképpen, hol nyílna rá lehetőség nevet találni – az Atyán kívül? Ám valaki esetleg azt mondhatja egyszer a társának: „Ki adhat nevet annak, aki őelőtte létezett, hiszen valójában a gyerekek sem kaphatják mástól a nevüket, mint aki világra hozza őket.”

Mindenekfelett, ezek után igen fontos számunkra, hogy meggondoljuk a következő dolgot: Mi a név? A valódi név. Ez valójában az a név, mely az Atyától származik, mivel ő az, aki birtokolja a nevet. Ő azonban, miként az látható, nem kapja kölcsön a nevet, miként más esetekben van, a forma miatt, amiben minden egyes létező meg lesz teremtve. Így azután a név, hiteles név. Nincs senki más, akinek adhatta volna. Azonban megmaradt megnevezetlenül, kimondhatatlannak, addig a pillanatig, amíg ő, aki tökéletes, meg nem nevezte saját magát, és ő volt az egyedüli, aki képes volt kimondani az ő nevét, és meglátni. Amikor mindez meglelégedéssel töltötte el őt, azután, hogy a fiáé lesz az általa kimondott név, és amikor ezt a nevet adta neki, ő, aki a mélységből jött, beszélt az ő titkairól, mivel tudta, hogy az Atya az abszolút jóság. Ezért, valójában, elküldte ezt a különleges egyet, hogy beszéljen a hellyel kapcsolatosan, és az ő nyugalmanak helyéről, ahonnan származik, és hogy dicsőítse a Teljességet, nevének nagyszerűségét, és az Atyjának édességét.

Mindenki a hellyel összefüggésben fog beszélni, ahol megszületett, és azzal a régióval is, amelytől ő az ő elsődleges létezését kapta, s ahová sürgeti visszatérését. És abból a helyből akar – a helyből, ahol volt – mert megízlelte azt a helyet, amint táplálták és felnövekedett. A saját megpihenésének helye az ő Teljessége. Az Atyától származó minden kisugárzás ezért Teljesség, és minden kisugárzásának megvan a maga gyökere az egyben, aki okozója annak, hogy belőle növekedjenek. Ő kijelölte a határt. Ők egyénenként testesültek meg, azért, hogy saját gondolataik legyenek, mivel azon a helyen, ahol kiterjesztették gondolataikat a gyökereikből, felemelte őket minden magasságon át az Atyához. Elérték a fejét, mely nyugalmat nyert általuk, és ottmaradtak közel hozzá, azért, hogy elmondhassák, részeseié váltak arcának azáltal, hogy körbeölelték. Azonban az effélék közül nem testesültek meg, mert nem emelkedtek felül önmagukon. Nem fosztották meg őket az Atya dicsőségétől sem, és nem is gondoltak rá, mintha kicsi, keserű vagy mérges lenne, hanem tökéletesen jó, megzavarhatatlan, édes, minden tér ismerője mielőtt létezni kezdett, és semmiféle utasításra sincs szüksége. Ilyenek azok, akik birtokolnak valamit a mérhetetlen nagyságából, miközben magukhoz szorítják ezt a különleges és tökéletes egyet, aki értük létezik. És nem mennek le Hadesba. Nem lesznek irigyek és nem is gyászolnak, nem lesz köztük halál. Megpihennek azonban öbenn, aki nyugalomban van, anélkül, hogy belefáradnának saját magukba vagy feladnák az igazság kutatását. Éppen ellenkezőleg, ők maguk az igazság és az Atya bennük van, és ők az Atyában vannak, hiszen ők tökéletesek, elválaszthatatlanok tőle, aki valóban jó. Semmiben sem szenvednek hiányt semmiféle módon, azonban nyugalmat és felfrissülést kapnak a

Szellemtől. És figyelnek a gyökerükre, ráérnek önmaguk számára, ők, akiben megtalálják a gyökerüket, és nem szenved veszteséget lelkük.

Ilyen az áldott helye; ez az ő helyük. A többiek kedvéért pedig, azután, ismerjék meg, az ő helyükön, hogy az nem illik hozzám, miután a többiek azon a helyen voltak, nincs mit többet mondani. Ám ő az az egy, akiben leszek, azért, hogy higgyek magamban, minden pillanatban, a Mindenek Atyjának, és az igaz fivéreknek, akik révén az Atya elhalmoz, és akik középpontjában semmi sem hiányzik öbelőle. Ők azok, akik megtestesítik önmagukat, mivel az igaz és örök életben vannak és a tökéletes fényről beszélnek, eltöltve az Atya magjával, mely a szívükben van, és a Teljességben, miközben a Szellem örvendezik benne és dicsóíti őt, akiben volt, mert az Atya jó. És a gyermekei tökéletesek és érdemesek a nevére, mert ő az Atya. A gyermekek az ő fajtájából olyanok, akiket szeret.

[Fordította: Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólapra](#)